

rigtig den end kan være, og hvor smuk og rigtig den end kan see ud i Theorien, dog forekommer mig ikke ret at ligge for endnu, saalænge man ikke med Bestemthed og Skarphed kan definere, hvad Formuen egentlig er, og hvorledes jeg skal finde den. Det er ganske vist overmaade let at finde de faste Eiendomme; det er heller ikke forbundet med stor Vanskelighed at finde offentlige Værdipapirer, og det er heller ikke saa vanskeligt at finde nogle private Værdipapirer, naar man vil gaae den Vej, der behøves; men det lader sig dog ikke nægte, at der er betydelige Glasjer af Formue, der ad denne Vej ville unddrage sig, og lad mig sige navnlig de Herrer Landeieendomsbesiddere, at det turde være en Erfaring, som har fulgt Formueskatten, hvor man har forsøgt at indføre den, at man efterhaanden har maattet opgive at faae fat paa Alt, hvad der ikke laa lige for. Derfor er en Formueskat meget ofte endt i en ligefrem directe Beskatning af de faste Eiendomme, men jeg erkjender forresten Rigtigheden af den, og jeg skal forsaavidt ikke have Noget imod at gaae ind paa den, naar man kan give mig en Definition, der efter min Formening er nødvendig for overhovedet at kunne bruge den. — Jeg maa antage, at det er denne Misforstaaelse af § 13, der har foranlediget Indsigelserne imod den af mig satte Procent af Eiendommenees Værdi som et rimeligt Udbytte af Eiendommenees Brug. Jeg kan ikke tænke mig, at de Herrer, som have nævnt 3 pCt., virkelig skulde mene, at den Mand, der eier og bruger en Eiendom — vel at mærke en gjældfri Eiendom, thi det er § 13's Forudsætning — ikke skulde have mere ud af den end 3 pCt. af dens Værdi. Det er en Paastand, jeg ikke kan forklare mig uden under den Forudsætning, at man kun har seet paa Renten af den Capital, der staaer i Eiendommen, men ikke paa den Rente, der kommer ud af, at Eiendommen bliver brugt. Mange ville maastee sige: Ja, men 6 pCt. er alligevel for meget, men derimod vil jeg sætte den aldeles bestemte Paastand, at er denne Procent Noget, mine Herrer, er den snarere for lav end for høj, og denne Paastand vil jeg ikke forlange, at de skulle tage som et Postulat af mig, men jeg

vil fremføre de Grunde, hvorfor jeg har sat 6 pCt. Jeg er først gaaet ud fra den almindelige Sætning, som jeg haaber, Ingen vil bestride, at Landmanden er ligesaa fornødt som andre Folk; han vil have Renter af sine Penge og Noget ud af sit Arbejde ligesaa godt som andre Folk. Dernæst maa jeg gjøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup) har udtalt, at jeg havde sagt fra denne Plads, at man mange Steder her i Landet ikke havde 4 pCt. af sine Penge, men stundom kun imellem 3 og 4, da staaer dette ikke i nogen Modstrid med, at jeg her har sat 6 pCt.; thi, mine Herrer, De maae ikke glemme, at jeg ikke har ønsket at lægge de stedfundne Salg til Grund, men jeg har lagt de foretagne Taxationer til Grund, og jeg siger, at den Taxation, der ikke gaaer ud fra, at en Eier skal have 4 pCt. af den Capital, han har stikkende i Eiendommen, er barnagtig, og den Taxation, der gaaer ud paa at nægte den Mand, der bruger Eiendommen, 2 pCt. i Rente af sin Driftscapital for den Misico, han løber, foruden hvad han ved sit personlige Arbejde kan skaffe sig, er upaalidelig. Foruden dette har jeg desuden adskillige Erfaringer, haade fra Nutid og fra Fortid, haade fra vort eget Land og fra andre Lande at holde mig til, og jeg skal fremdrage nogle af dem for de Herrer. Det vil neppe være ærede Medlemmer ubekjendt, at den større Deel af Landets Amtsraad, naar de skulle angive de almindelige Regler, som skulle følges ved Ansættelsen af Indtægter af Eiendommene, ere komne omtrent til de samme Beløb som dem, jeg her har sat. De ville have seet, at Angivelserne bevæge sig imellem 150 Rd. og 200 Rd. pr. Tønde Hartkorn, og ville De tage min Tabel, som findes i Slutningen af Lovforslaget, ville De finde, at det omtrent er samstemmende dermed, at denne er udarbejdet. Lad mig ogsaa minde Dem om en Erfaring fra et andet Land, som jeg skylder det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) Rundskab om, nemlig den, at man i England, hvor Indkomstskatten har en lang Historie og er udarbejdet med den største Udholdenhed og det største Skarpsyn, ogsaa har maattet nøies med en gennemsnitlig Ind-